

Titel	Robotternes kamp	
Dato	Barnets/børnenes navne	Udfyldt af
	Emil og Morten	Cole

Historien

Emil har tegnet en kæmperobot, der har en del arme, og hver arm ender i et drabeligt våben: et sværd, en kanon, en kæmpemæssig økse. Rundt om Emil er klassekammeraterne stadig i gang med at tegne frugt og grøntsager til opslagstavlen.

Den kæmperobot har helt klart brug for at komme i kamp, men der er ingen fjender, så langt øjet rækker. Emil hænger sin kæmperobot op ved siden af opslagstavlen. Morten kommer over og spørger interesseret ind til den. Drengene snakker begejstret sammen om mulighederne for at have en kanon monteret på en robot – hvad kan den skyde med (laser, lava, is, m.m.)? Begge drenge trækker på fælles referencer fra en tv-serie. Kort efter går Morten også i gang med at tegne, og i løbet af dagen vokser der robotter og kampmaskiner op langs opslagstavlen. Det er nærmest en dialog på tegninger, hvor Morten ”svarer” på udfordringen fra Emils robot, som så svarer igen med nye våben, forstærkninger og udviklinger.

Drengene er helt fordybede i deres fælles univers. Det varer dobbeltlektionen ud og hele det efterfølgende frikvarter. Da de skal i SFO, fortsætter historien, og flere børn kommer til.

Literacy-potentiale

Emil og Morten udtrykker mening og argumenterer i deres diskussion af robotter og kanoner. De forhandler løbende legens rammer, delvist via tegningerne (”så sagde vi at...”). De tegner en fælles historie og læser hinandens billeder. Der indgår ikke ord eller bogstaver på drengenes tegninger, men alle elementer på tegningerne er bundet til mundtligt formidlede idéer, som samlet set driver historien fremad.

Hvad kunne det næste være?

Man kunne følge robottemaet, som optager drengene. Skolens to syvendeklasser arbejder med at bygge LEGO-robotter som en del af en landsdækkende robotturnering (FIRST LEGO-League). De to drenge kunne komme i 2-dages ”praktik” herovre mod en forpligtelse på at skrive en dagbog og tage nogle billeder af det, som foregår. Materialet skal vises/præsenteres hjemme i klassen. Man kunne også forestille sig, at de to drenges robotkrig var afsat for en slags historiestafet, der langsomt, billede for billede, udviklede sig til en vægfrise. Der er rig mulighed for at skrive taleboblere, lydord (”OUCH!”, ”AAAARGH!”) og forklarende tekst til de forskellige maskiner og våben, man kan se. Ingen ved, i hvilken retning historien bevæger sig, og processen tager udgangspunkt i ”... og så... og så...”, hvor alle kan bidrage til den fælles historie.